

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. Плевен, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Кристиан Д. Колев

при участието на секретаря ДАНИЕЛА В. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от Кристиан Д. Колев Административно
наказателно дело № 20244430200224 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба от К. Д. Б., с ЕГН: ***** против
Наказателно постановление № 35-0002464/28.11.2023 г., издадено от
***** Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ гр. Плевен, с
което на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. 2 от Закона за движението по
пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание
"глоба" в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева за извършено от него
нарушение на чл. 139, ал.1, т. 2, пр. 1 от Закон за движение по пътищата във
връзка с чл. 6, ал. 1, т. 6, буква „В“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. за
движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и за
необоснованост на атакуваното наказателно постановление (НП).
Жалбоподателят твърди, че контролните органи не са използвали средство за
измерване за установяване на нарушението и на масата на товарния
автомобил, като се позовават на кантарна бележка, издадена от фирма, а не от
измерване с контролен уред, за който се изисква заверка от Български
институт по Метрология. Заявява се, че това не е регламентиран метод за
установяване на теглото на товара и кантарната бележка не е документ,
вменен в нормативен акт. Сочи се още, че при издаване на наказателното
постановление са допуснати нарушения на чл. 42, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал.
1, т. 5 от ЗАНН, като не се посочва в какво именно се изразяват те. Излага се
становище, че дори да се приеме наличието на описаното нарушение, то
отговорност за него следва да се търси не от водача, а от лицето, отговорно за

превоза – превозвач или собственика. В жалбата се сочи и че съгласно Наредбата контролът се извършва от органите на АПИ и съответната служба от МВР, а в проверката по случая не е присъствал друг контролен орган. Твърди се, че за описаното нарушение процедурата по административно наказание следва да се вземе от органите на МВР.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Въззиваемата страна също не се явява и не изпраща представител.

Депозирани са писмени бележки от страна на жалбоподателя, в които излага допълнителни аргументи за отмяна на атакуваното постановление, сходни на изнесените в жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от К. Д. Б., спрямо когото е наложено административното наказание, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Доколкото към административнонаказателната преписка липсва известие за доставяне на НП до жалбоподателя, съдът приема и че жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 06.11.2023 г. на жалбоподателя Б. е съставен АУАН 00745 от И. Ц. М. в присъствието на свидетелите Д. И. и Г. В., за това, че на 06.11.2023 г. в гр.Ловеч на изх. за гр. Плевен до магазин Т Маркет в посока гр.Плевен управлява МПС ИВЕКО АД 410 Т с рег. № ***** от кат. *** като извършва Обществен превоз на товари на територията на Република България по маршрут с.Горно Павликени - с.Радишево, видно от пътен лист сер. номер 791245 от 06.11.2023г., като при проверка е установено, че при допустима максимално натоварване на превозното средство от 32 тона в момента на проверката, видно от кантарна бележка № 537070 от 06.11.2023 г. натоварването е 51740.

Въз основа на АУАН е издадено НП № 35-0002464/28.11.2023 г, с което на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева за извършено от него нарушение на чл. 139, ал.1, т. 2, пр. 1 от Закон за движение по пътищата във връзка с чл. 6, ал. 1, т. 6, буква „В“ от Наредба № 11 на МРРБ.

При така установените факти съдът приема следното от правна страна:

С атакуваното НП на жалбоподателя е вменено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, предл.1 от ЗДвП, вр. чл. 6, ал.1, т. 6, буква „В“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г.:

Съгласно чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП движещите се по пътя ППС трябва да бъдат с размери, маса и натоварвания на ос, които не надвишават

установените от министъра на регионалното развитие норми, и с товари, които не представляват опасност за участниците в движението. Нормата на чл. 139 от ЗДвП е бланкетна и препраща към Наредба № 11 от 03.07.2001 г., където в чл. 6 е определена допустимата максимална маса на ППС за движение по пътищата, отворени за обществено ползване.

Съгласно чл. 6, ал. 1, т. 6, буква „в“ от Наредба № 11 от 3 юли 2001 Г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства допустимата максимална маса на ППС за движение по пътищата, отворени за обществено ползване за моторни превозни средства с четири оси с две управляеми оси е 32 тона.

В случая, видно акта и НП, в описанието на нарушението единствено е посочено, че жалбоподателят е управлявал МПС Ивеко АД410 Т с рег. № ***** от категория ***, с маса над допустимата норма от 32 000 кг., като липсва каквато и да е конкретизация относно въпросното ППС, съответно не са посочени нито в АУАН, нито в НП броя оси на същото. Това не позволява да се прецени дали квалификацията на нарушението, извършена от административнонаказващия орган, е правилна и съответна на случая, доколкото квалификацията по чл. 139, ал.1, т. 2, пр. 1 от Закон за движение по пътищата препраща към чл. 6, ал. 1, т. 6, буква „В“ от Наредба № 11 на МРРБ, където допустимата маса за различните превозни средства е определена именно на база броя оси, а не категорията на превозното средство.

Съдът намира, че не е извършено надлежно описание на нарушението, което е вменено, при положение, че както се посочи по-горе, първата норма е бланкетна, а нормата след привръзката съдържа цитираните по-горе множество хипотези, всяка от които е диференцирана, като нито в акта, нито в НП, това вменено нарушение е подведено в пълнота към фактическия състав на съответната нарушена разпоредба, като по тълкуването път не следва жалбоподателят да издирва коя хипотеза на чл. 6 от Наредбата е нарушил, а задължения на АНО е до посочи въз основа на кой факти, коя норма счита за нарушения с целия й фактически състав, задължение, което в случая АНО не е изпълнил, и което пряко е рефлектирало както на правото на защита на жалбоподателя, така и на липсата на изпълване на разпоредбата на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, досежно описание на вмененото нарушение. Разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 6, б. "в", която е предявена за нарушена от жалбоподателя, въвежда допустима максимална маса от 32 тона за МПС с четири оси с две управляеми оси. Броя оси и управляеми оси обаче не са описани нито в АУАН, нито в НП. Посочено е единствено, че ППС е категория N3G. Според чл. 149, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП категория №3 са ППС проектирани и конструирани основно за превоз на товари, които са с технически допустима максимална маса над 12, т. Ето защо съдът намира, че в АУАН и в НП нарушението не е описано пълно и точно от фактическа страна съобразно императивните разпоредби на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като вписването единствено на категорията на автомобила не дава информация за броя на осите на управляваното от

жалбоподателя МПС. Липсата на съставомерни признаци и съответно на относимите към тях факти е съществено процесуално нарушение, тъй като не само, че ограничава правото на защита, но и възпрепятства осъществяването на съдебен контрол. Макар и в НП да е посочена правната квалификация на нарушението, предвид липсата на описание на превозното средство и обстоятелството, че допустимите максимални маси за ППС съгласно чл. 6 от Наредба № 11 на МРРБ са поставени в зависимост от спецификите на превозното средство, респективно броя оси на същото, то не е възможно да се прецени дали правната квалификация, дадена от административнонаказващия орган е правилна. Доколкото част от състава на вмененото нарушение са и конкретните характеристики на превозното средство, то съдът приема, че липса ясно описание на извършеното нарушение, каквото разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН изисква.

Констатираните нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, допуснати в рамките на административнонаказателния процес обуславят отмяна на атакуваното наказателно постановление като незаконосъобразно. Предвид констатираното основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление, по-нататъшното обсъждане на възраженията, изложени в жалбата, се явява безпредметно.

От жалбоподателя не са ангажирани доказателства за сторени от него разноски, нито е направено искане за присъждането на такива, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1, предл. първо от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ 35-0002464/28.11.2023 г., издадено от ***** Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ гр. Плевен, с което на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) на жалбоподателя е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева за извършено от него нарушение на чл. 139, ал.1, т. 2, пр. 1 от Закон за движение по пътищата във връзка с чл. 6, ал. 1, т. 6, буква „В“ от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд - Плевен в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____